

- gražinti bylą Bendrajam Teismui, kad jis, kaip pirmosios instancijos teismas, išnagrinėtų bylą, o nepatenkinus šio prašymo – visiškai patenkinti pirmojoje instancijoje pateiktus reikalavimus,
- priteisti iš atsakovo bylinėjimosi išlaidas, patirtas pirmojoje instancijoje ir per šį procesą.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliaciniam skundai pagrįsti apeliantas pateikia tris pagrindus dėl 2014 m. vasario 27 d. Bendrojo Teismo priimtų nutarčių.

Apeliacinio skundo pirmajame pagrinde apeliantas visų pirma teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai išaiškino SESV 263 straipsnį, Pareigūnų tarnybos nuostatų ⁽¹⁾ 90 ir 91 straipsnius bei Europos Bendrijų pareigūnų bendrųjų sveikatos draudimo taisyklių 2 ir 35 straipsnius. Pirma, ieškovas teigia, kad skundžiamoje nutartyje yra teisės klaida, nes Bendrasis Teismas nusprendė, kad buvusių Teisingumo Teismo narių ieškiniams dėl jų nenaudai priimtų teisės aktų dėl RCAM draudimo taikomas tik SESV 263 straipsnis ir kad tie ieškiniai turi būti pareikšti per toje nuostatoje nustatytą dviejų mėnesių terminą. Antra, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą nusprenddamas, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalis netaikoma Teisingumo Teismo nariams ir buvusiems nariams.

Apeliacinio skundo antrajame pagrinde apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą atsisakydamas taikyti teismų praktiką dėl atleistinos klaidos.

Apeliacinio skundo trečiajame pagrinde apeliantas teigia, kad Bendrojo Teismo procedūros reglamento 111 straipsnio taikyme yra teisės klaida procedūrinis pažeidimas. Kitaip tariant, apeliantas ginčija aplinkybę, kad Bendrajame Teisme pareikštas ieškinys buvo pripažintas „akivaizdžiai“ nepriimtiniu, todėl teismas negalėjo priimti sprendimo dėl pateikto nepriimtimumo motyvo. Bendrasis Teismas taip pat pažeidė apelianto teisę į teisingą bylos nagrinėjimą, jo teisę į gynybą ir, svarbiausia, teisę būti išklaustamam, bei teisę į veiksmingą teisinę gynybos priemonę bei taip nesilaikė Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnio.

⁽¹⁾ 2004 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentas (EB, Euratomas) Nr. 723/2004, iš dalies keičiantis Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatus ir kitų Europos Bendrijų tarnautojų įdarbinimo sąlygas (OL L 124, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 2 t., p. 130).

2014 m. gegužės 7 d. *Consiglio di Stato* (Graikija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Konstantinos Maistrellis/Teisingumo, skaidrumo ir žmogaus teisių ministras*

(Byla C-222/14)

(2014/C 235/11)

Proceso kalba: graikų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Consiglio di Stato

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėjas: Konstantinos Maistrellis

Atsakovas: Teisingumo, skaidrumo ir žmogaus teisių ministras

Prejudicinis klausimas

Ar šioje byloje taikytinos Direktyvų 96/34/EB ⁽¹⁾ ir 2006/54/EB ⁽²⁾ nuostatos turi būti aiškinamos kaip draudžiančios nacionalines nuostatas, kaip antai ginčijama Įstatymo Nr. 3528/2007 53 straipsnio 3 dalies trečio sakinio nuostata, kuriose numatyta, kad jeigu valstybės tarnautojo žmona nedirba arba nevykdo jokios profesinės veiklos, vyras neturi teisės į vaiko priežiūros atostogas, išskyrus atvejus, kai žmona pripažinta negalinčia prižiūrėti vaiko dėl sunkios ligos arba neigalumo.

⁽¹⁾ 1996 m. birželio 3 d. Tarybos direktyva 96/34/EB dėl Bendrojo susitarimo dėl tėvystės atostogų, sudaryto tarp UNICE, CEEP ir ETUC (OL L 145, p. 4; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 2 t., p. 285)

⁽²⁾ 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/54/EB dėl moterų ir vyrų lygių galimybių ir vienodo požiūrio į moteris ir vyrus užimtumo bei profesinės veiklos srityje principo įgyvendinimo (OL L 204, p. 23)